

PARAULA I VIDA

El venerable Dr. Josep Torras i Bages, Bisbe de Vic

Dilluns dia 11 d'abril el clergat català tindrem una trobada fraterna a Vic, commemorant el centenari de la mort del venerable Dr. Josep Torras i Bages (Les Cabanyes 1846 - Vic 1916). En l'escaiença de l'Any de la Misericòrdia, el Cardenal Beniamino Stella, Prefecte de la Congregació per al Clergat dissertarà sobre «Els preveres i la misericòrdia», i tindrem un encontre joïós de comunió sacerdotal amb la presència dels Bisbes de Catalunya. Ens continua animant la coherència i la valentia del Bisbe Torras.

El propassat dia 7 de febrer commemoràvem el centenari de la seva mort, amb fama de santedat. Actualment és «Venerable» per les seves virtuts heroïques, i l'Església anhela la seva beatificació. Fou advocat, rebé el mestratge de Milà i Fontanals i de Llorens i Barba; després seminarista i prevere de Barcelona, i el 1899 fou nomenat Bisbe de Vic, on hi realitzà tres grans visites pastorals, i des d'on exercí una influència pastoral que s'estengué per tot Catalunya. Abans havia realitzat una intensa tasca pastoral, intel·lectual i artística a Barcelona. Fou Consiliari del Cercle Artístic de Sant Lluc i de la Unió Catalanista, i fundà la Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Anà bastint el seu pen-

sament catalanista de profunda arrel cristiana, fins al punt d'esdevenir el màxim exponent d'aquest corrent. L'any 1882 l'elegiren President de la comissió encarregada de redactar les Bases de Manresa. Membre de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi (1896) i de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona (1898). I el 1899 és nomenat Bisbe de Vic, succeint el gran Bisbe Josep Morgades, traslladat a Barcelona. Publicà una gran quantitat de pastorals, llibres i opuscles en català. En castellà publicà «*El clero en la vida social moderna*» (1888), obra de gran difusió, que el mostrà com a capdavanter del moviment per a l'adaptació de l'Església a les noves realitats polítiques i socials enfront de l'integrisme imperant.

S'ha dit recentment que fou l'home d'Església que més va marcar el catalanisme conservador des de la dècada de 1880 fins a gairebé els anys republicans. Contemporani de Marx, Mill i Nietzsche, intentà una adaptació de l'Església a una modernitat a la qual s'enfrontava per les seves connotacions laïcistes o fins antirreligioses. Amb «*La tradició catalana*», la seva gran obra, proposà les línies mestres de la restauració de Catalunya en la qual els catòlics podien sentir-s'hi plenament integrats.

Els Bisbes de Catalunya vam escriure ara fa deu anys: «Fou, sobretot, un sacerdot insigne i un zelós i exemplar pastor de les ànimes, un veritable model de bisbes i, en paraules de Joan Pau II, "un defensor i mestre de la fe amb obres i amb escrits", especialment amb les seves cartes pastorals: el seu magisteri fou tan admirable, que fou anomenat "Pare de l'Església del nostre temps" i pare espiritual de Catalunya». La seva «*Visita espiritual a la Mare Déu de Montserrat*» és una pregària memoritzada per moltíssimes generacions de catalans. Morí santament i ha exercit un gran influx, que avui mereix ser estudiat novament ja que la seva aposta pastoral i evangelitzadora, caldria que tornés a ser impulsada, des de la nova eclesiologia del Concili Vaticà II.

El Bisbat de Vic, dins del projecte *Episcopus*, celebrarà un Any Torras i Bages, i la iniciativa més destacada serà l'edició d'un llibre divulgatiu «*Torras i Bages. Home d'eternitat*», recollint fragments i pensaments de la seva obra. Estimem el seu llegat, fem-lo nostre en el que tingui de vivent, i animem-nos novament com a Església a Catalunya a ser presents en la construcció del nostre país.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració de la Jornada diocesana de les Famílies

La parròquia de Santa Maria de Guissona ha acollit el 9 d'abril la Jornada diocesana de les Famílies, amb el lema: «Amor, vida i misericòrdia», sota el signe del Jubileu de les Famílies.

La benvinguda fou a l'església, on després es van escoltar els testimonis familiars i es va dur a terme la conferència «Família, amor, vida i misericòrdia» a càrrec de Mn. Ignasi Navarri, Vicari General del Bisbat d'Urgell i Missioner de la Misericòrdia. El Delegat diocesà per a la Família i Vida, Mn. Joan-Antoni Mateo, presentà el Catecisme familiar del Papa Francesc i, posteriorment, se celebrà l'Eucaristia presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives.

Durant la jornada es van dur a terme activitats per als infants i adolescents.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Creats per a la felicitat

Els textos bíblics revelen una veritat que dona sentit a la vida de l'ésser humà: hem estat creats per a la felicitat. Aquesta convicció ens ajuda a acollir totes les circumstàncies de la vida, tant les favorables com les adverses, amb la certesa que «Déu ho disposa tot en

bé dels qui l'estimen» (Rm 8,28). La tensió entre alegria i dolor, goig i sofriment, felicitat i dissort, vida i mort és inherent a l'ésser humà. A la Bíblia aquesta tensió emergeix especialment en els textos que narren la vocació dels profetes. Ezequiel, per exemple, rep l'ordre de menjar un rot-

lle escrit a banda i banda que «contenia lamentacions, gemecs i amenaces» (Ez 2,10). El profeta el menjà sense vacil·lar i tanmateix li va ser «dolç com la mel» (Ez 3,3). I és que fins i tot enmig de les dificultats i tribulacions es pot ser feliç. Déu és l'arrel última de la felicitat, l'aspira-

ció més profunda que habita en el cor de l'ésser humà. «Tu ens has creat per a tu, Senyor, i el nostre cor està inquiet fins que no descansi en tu», diu sant Agustí en les *Confessions* (1,1).

Dra. Núria Calduch-Benages

PALABRA Y VIDA

El venerable Dr. Josep Torras y Bages, Obispo de Vic

El lunes día 11 de abril el clero catalán tendremos un encuentro fraterno en Vic, conmemorando el centenario de la muerte del venerable Dr. Josep Torras y Bages (Les Cabanyes 1846 - Vic 1916). Dentro del Año de la Misericordia, el Cardenal Beniamino Stella, Prefecto de la Congregación para el Clero disertará sobre «Los sacerdotes y la misericordia», y tendremos un encuentro gozoso de comunión sacerdotal con la presencia de los Obispos de Cataluña. Nos sigue animando la coherencia y la valentía del Obispo Torras.

El pasado día 7 de febrero conmemorábamos el centenario de su muerte, con fama de santidad. Actualmente es «Venerable» por sus virtudes heroicas, y la Iglesia anhela su beatificación. Fue abogado, se formó bajo la influencia de Milà y Fontanals, y de Llorens y Barba; después seminarista y sacerdote de Barcelona, y en 1899 fue nombrado Obispo de Vic, donde realizó tres grandes visitas pastorales, y desde donde ejerció una influencia pastoral que se extendió por toda Cataluña. Antes había realizado una intensa labor pastoral, intelectual y artística en Barcelona. Fue consiliario del Cercle Artístic de Sant Lluç y de la Unió Catalanista, y fundó la Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Fue construyendo su pensamiento catalanista de profunda raíz cristiana, hasta el punto de convertirse en el máximo exponente de esta corriente. En 1882 lo eligieron Presidente de la comisión encargada de redactar las Bases de Manresa. Miembro de la Real Academia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi (1896) y de la Real Academia de Buenas Letras de Barcelona (1898). Y en 1899 es nombrado Obispo de Vic, sucediendo al gran Obispo Josep Morgades, trasladado a Barcelona. Publicó una gran cantidad de pastorales, libros y folletos en catalán. En español publicó «El clero en la vida social moderna» (1888), obra de gran difusión, que lo mostró como líder del movimiento para la adaptación de la Iglesia a las nuevas realidades políticas y sociales opuesto al integrismo imperante. Se ha dicho recientemente que fue el hombre de Iglesia que más marcó el catalanismo conservador desde la década de 1880 hasta casi los años republicanos. Contemporáneo de Marx, Mill y Nietzsche, intentó una adaptación de la Iglesia a una modernidad a la que se enfrentaba por sus connotaciones laicistas o incluso antirreligiosas. Con «La tradición catalana», su gran obra, propuso las líneas maestras de la restauración de Cataluña en la que los católicos podían sentirse plenamente integrados.

Los Obispos de Cataluña escribimos hace diez años: «Fue, sobre todo, un sacerdote insigne y un celoso y ejemplar pastor de almas, un verdadero modelo de obispos y, en palabras de Juan Pablo II, “un defensor y maestro de la fe con obras y escritos”, especialmente con sus cartas pastorales: su magisterio fue tan admirable, que fue llamado “Padre de la Iglesia de nuestro tiempo” y padre espiritual de Cataluña». Su «Visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat» es una oración memorizada por muchísimas generaciones de catalanes. Murió santamente y ha ejercido un gran influjo, que hoy merece ser estudiado nuevamente ya que su apuesta pastoral y evangelizadora, debería ser impulsada de nuevo, desde la eclesiología del Concilio Vaticano II.

La Diócesis de Vic, dentro del proyecto *Episcopus*, celebrará un Año Torras y Bages, y la iniciativa más destacada será la edición de un libro divulgativo «Torras y Bages. Home d'eternitat», recogiendo fragmentos y pensamientos de su obra. Amemos su legado, hagámoslo nuestro en lo que tenga de vigente, y animémonos nuevamente como Iglesia en Cataluña a estar presentes en la construcción de nuestro país.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Darrer adéu a Mn. Ballarín a la parròquia de Santa Maria de Gósol

La parròquia de Santa Maria de Gósol va acollir, el dissabte 19 de març, la darrera pregària per l'ànima de Mn. Josep M. Ballarín i Monset, en un clima entranyable i emocionant, i a la que van assistir-hi la família de Mn. Ballarín, tots els veïns del poble de Gósol i nombroses autoritats i amics, entre els que van destacar els presidents de la Generalitat, Pasqual Maragall i Jordi Pujol, que van acompanyar les despulles de Mn. Ballarín fins al moment del seu enterrament al cementiri de Gósol.

L'acte va ser presidit per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, que també va assistir a la missa exequial que es va dur

a terme prèviament, a Berga, presidida pel Bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, amb l'assistència del Bisbe emèrit de Solsona, Mons. Jaume Trasserra. Durant la celebració a Berga, també van parlar un emocionat Mn. Ramon Anglerill, Rector de Gósol, el Capellà custodi de Queralt, Mn. Ramon Barniol, i Mn. Eduard Ribera.

En arribar la comitiva fúnebre a Gósol, ja l'esperaven els veïns a l'església de Santa Maria. Allà, Mons. Vives i Mn. Ramon Anglerill van rebre les despulles de Mn. Ballarín a prop de l'altar i es va fer una pregària, que va ser solemnitzada pel Cor Parroquial. Mn. Anglerill va glossar breument la figura

tan pròxima a ell de Mn. Ballarín, i el nebot d'aquest darrer, Josep Monset, va llegir dos fragments del seu llibre *El sac dels records*, en els que parla de la seva mare i del seu recorregut vital fins arribar a Gósol.

Després, els assistents, seguint la tradició al poble, van acompanyar el fèretre caminant fins arribar al cementiri, on el Cor va cantar dues cançons escrites per Mn. Ballarín mentre el cos era colgat; es va fer el rès del Pare-nostre i l'Ave Maria i es va encomanar l'ànima de Mn. Ballarín. En acabar, es va cantar un fragment de l'himne nacional de Catalunya, *Els Segadors*.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Perdoneu les culpes

La família és un gran entrenament gimnàstic per al do i el perdó recíproc sense el qual cap amor no pot durar gaire temps. Sense donar-se i sense perdonar-se l'amor no roman, no dura. En la pregària que ell mateix ens va ensenyar —és a dir el Pare-nostre— Jesús ens fa demanar al Pare: «Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors.» I al final comenta: «Si vosaltres perdoneu als altres les seves culpes, el vostre Pare que és al cel també us perdonarà a vosaltres» (Mt 6,12. 14-15). No es pot viure sense per-

donar-se, o almenys no es pot viure bé, especialment en família. Cada dia ens fem mal els uns als altres. Hem d'anar amb compte amb aquests errors provinents de la nostra fragilitat i del nostre egoisme. Però el que cal és guarir les ferides que ens fem, tornar a teixir els fils que trenquem en la nostra relació familiar. Si esperem massa tot es fa més difícil. I hi ha un secret senzill per a guarir les ferides i per a deixar de banda els retrets. És aquest: no deixar que s'acabi el dia sense demanar-se perdó, sense fer les paus... Si aprenem a dema-

nar-nos disculpes i a perdonar-nos mútuament, les ferides es curen, el matrimoni s'enforteix, i la família esdevé una llar cada vegada més sòlida, que resisteix les escomeses de les nostres petites i grans dolenteries. I per a això no cal fer grans discursos, sinó que n'hi ha prou amb una carícia: una carícia i s'ha acabat, tornar a començar de nou. Però que el dia no s'acabi sense haver fet les paus!

Realment les famílies cristianes poden fer molt per la societat d'avui, i també per l'Església.

(Dimecres, 4 de novembre de 2015.)

La classe de religió: ensenyar als infants i als joves el llenguatge de l'espiritualitat

Urgell participa el 9 d'abril en la X Jornada de Mestres i Professors de Religió

La X Jornada de Formació de Mestres i Professors de Religió se celebra, a La Salle Bonanova de Barcelona, en el marc d'una conjuntura complexa que afecta les escoles de tots els signes: la pèrdua del nombre de matriculacions.

El descens de la natalitat a Catalunya i el manteniment del nombre de places escolars ha provocat en els darrers anys una situació que reclama l'atenció de tots, perquè la caiguda demogràfica posa en perill la continuïtat de centres.

La realitat, segons les dades fetes públiques per la Fundació Escola Cristiana, és que els percentatges del nombre total d'alumnes de l'escola pública i de l'escola concertada es mantenen en una certa constant, i que l'escola cristiana ha incrementat el nombre total d'alumnes malgrat el decreixement a educació infantil. El repte és mantenir-ho.

Què passa en realitat a les aules de les escoles del Bisbat d'Urgell? Com a la resta de Catalunya, la incidència de l'educació cristiana és notable i les escoles cristianes són testimonis de fe que

volen esdevenir evangelitzadores, impulsant reflexions i itineraris que siguin innovadors, amb la incorporació d'un equip de docents seglars que és peça clau per a fer de pont entre les noves generacions d'in-

fants i el coneixement del fet religiós. El col·lectiu de l'Escola Cristiana de Catalunya està immers en un procés força generalitzat de transformació.

A les classes de religió, els mestres detecten problemes: hi ha molt analfabetisme religiós general i els pares en són una caixa de ressonància, i també es viu un clima d'indiferència a la societat, i un gran desconeixement dels pares del seu dret de matricular els infants a les classes de religió. Aquestes són les causes essencials, considera el P. Enric Puig, de la Fundació Escola Cristiana, perquè el nombre d'alumnes que assisteixen a la classe de religió disminueixi. Els mestres i professors de religió es transformen així en testimonis de

fe, que han d'establir vies de comunicació estables amb els altres professors i lluitar pel manteniment de la qualitat curricular de la seva docència. Sense fer catequesi però proposant els continguts de la fe. A Catalunya hi havia el 2014, 47 escoles cristianes que acollien 30.000 alumnes i on hi treballaven 2.750 professors. A Urgell, hi ha 10 escoles cristianes i 90 mestres i professors repartits entre centres públics i concertats, que fan l'acompanyament de 10.796 alumnes.

S'està lluitant per la qualificació cada cop major del professorat, per la integració en els plans de pastoral escolar i en les activitats de la parròquia, en les activitats de pastoral familiar de la diòcesi i també a fer participar a l'AMPA. La cohesió en els plantejaments és clau, considera el P. Puig, per fer realitat una proposta amb futur, en un context en el que no calgui enfrontaments entre les escoles.

Al Bisbat d'Urgell, el Delegat d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert, explica que les xifres es mantenen estables, perquè hi ha una bona percepció de l'ensenyament a les escoles cristianes. Mn. Chisvert considera que s'ha d'explicar als pares que davant de la fragmentació del saber, necessitem una cosmovisió, i assegura que no és cert que hi hagi un desinterès: «la matèria religiosa interessa a la humanitat d'avui, i a més cal preparar els joves per conèixer el contingut de la fe amb rigor acadèmic, sentit crític i obertura al diàleg, perquè en el fons, la religió respon a la recerca del sentit de l'existència i ajuda molt a trobar camins per al diàleg entre les persones».

AGENDA

- ▶ **11 d'abril.** Trobada interdiocesana de preveres i diaques de Catalunya a Vic, acte commemoratiu pel centenari de la mort del Dr. Torras i Bages. Assisteix Mons. Vives.
- ▶ **16 d'abril.** Trobada de formació d'agents de Litúrgia a Balaguer. Fins al 17 d'abril.
- ▶ **17 d'abril.** Concert de Pueri Cantors a la Catedral de La Seu d'Urgell. A les 12 del migdia.
- ▶ **18 d'abril.** Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid. Fins al 22 d'abril.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setmana) [Fets 6,8-15 / Sl 118 / Jo 6, 22-29]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i mr. (1079); sant Isaac, monjo.

12. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / Sl 30 / Jo 6,30-35]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, verge i màrtir; sant Zenó.

13. □ Dimecres [Fets 8,1b-8 / Sl 65 / Jo 6,35-40]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, màrtir (586);

sant Martí I, papa (649-656) i màrtir; santa Agatònica, màrtir.

14. □ Dijous [Fets 8,26-40 / Sl 65 / Jo 6,44-51]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; sant Domnina, vg. i mr.

15. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma; sant Damià.

16. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / Sl 115 / Jo 6,60-69]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, vg. i companys mrs. a Saragossa; sant Benet Josep Labre, captaire.

17. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 13, 14.43-52 / Sl 99 / Ap 7,9.14b-17 / Jo 10,27-30]. Sts. Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; St. Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; St. Robert, abat; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

Diümenge III de Pasqua

COMENTARI

Obeir Déu és primer que obeir els homes

Els Apòstols compareixen davant el Sanedrí que els acusa d'ensenyar en el nom de Jesús i d'omplir Jerusalem de les vostres doctrines.

La resposta de Pere i els Apòstols és modèlica: *Obeir Déu és primer que obeir es homes*. Fidedels al Senyor, els Dotze són testimonis que Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, i també és testimoni l'Esperit que Déu dona a qui l'obeeix.

Així surten contents de què Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

A la mà dreta del qui seia en el tron el «vident» veu un Document («biblion») escrit per davant i per darrere (=complet). L'àngel pregunta qui és digne de trencar els segells i obrir el document; i ara rep la resposta: *L'Anyell degollat*. Crist mort i ressuscitat és descrit a l'Apocalipsi amb la imatge suggeridora d'un anyell dret i degollat.

L'evangeli de Jn té un primer final clar (20,30s) amb l'afirmació neta de la divinitat de Jesús: *Els senyals que hi ha aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el messies, el Fill de Déu*.

El cp. 21 és un apèndix afegit immediatament: a) tercera aparició del Ressuscitat (v. 1-14); b) confirmació de la missió de Pere (v. 15-23).

Les vivències pasquals a Jerusalem semblen no haver produït efecte i els pescadors tornen a la seva feina. Quan Pere diu *«Me'n vaig a pescar»*, els altres sis diuen: *«Nosaltres venim amb tu»*. Jesús se'ls hi presenta com un famolenc: *«Nois, no teniu res per a menjar?»*

Jesús planteja a Pere tres cops (forma hebrea de superlatiu) la qüestió essencial, clara ja al primer diàleg: *M'estimes més que aquests?*

El Bon Pastor que *dóna la vida per les seves ovelles* (10,11) perquè *ningú té un amor més gran que el qui dona la vida, la vida pels qui estima* (15,13), exigeix als qui en nom seu han de *pasturar les seves ovelles i anyells* no un amor qualsevol sinó l'amor més gran.

Mn. José Luis Arín

► Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

► Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / m'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva sanedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

► Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 21,1-19) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabau de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(He 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles y les dijo: «¿No os habíamos prohibido formalmente enseñar en nombre de éste? En cambio, habéis llenado Jerusalem con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.»

Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. La diestra de Dios lo exaltó, haciéndolo jefe y salvador, para otorgarle a Israel la conversión con el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que le obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús y los soltaron. Los apóstoles salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el nombre de Jesús.

► Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

► Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, en la visión escuché la voz de muchos ángeles: eran millares y millones alrededor del trono y de los vivientes y de los ancianos, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza.» Y oí a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo lo que hay en ellos—, que decían: «Al que se sienta en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos.» Y los cuatro vivientes respondían: «Amén.» Y los ancianos se postraron rindiendo homenaje.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 21,1-19) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás apodado el Mellizo, Natanael el de Caná de Galilea, los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar.» Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo.» Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?» Ellos contestaron: «No.» Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis.» La echaron, y no tenían fuerzas para sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo que Jesús tanto quería le dice a Pedro: «Es el Señor.» Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos cien metros, remolcando la red con los peces. Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger.» Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad.» Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos, después de resucitar de entre los muertos.